PROPAGIRANJE DOSADE

POGLAVLJE V

"VITEZ MaDo"

LIRSKA POEZIJA 2
/557 stihova/

STIH	DJELO	GODINA
265	VITEZ MaDo	1985.
115	DUG PROŠLOSTI	84,86,87
61	ODBIJENI	1983.
49	? ? ? ? ?	1983.
28	VJETAR ŽIVOTA	1983.
39	FUŽINE, REMONT PRUGE	1986.

VITEZ MaDo PROTIV ČETVEROGLAVE AŽDAJE

UVODNIK

Video igra traje kratko,
može je naučiti igrati svatko
i ona se na ekranu vrti
dok ne dođe do čovječuljkove smrti...

Onda sve krene iz početka,
zbog toga je video igra sa životnom igrom rijetka!
Na raspolaganju ti je života beskraj,
sve igre imaju isti kraj
i razlikuju se samo u vanjštini,
boji, zvuku i brzini.

Pomalo video igre sliče
i na bajke i priče.
Samo, bajka završava uvijek srećno,
u video igri se prebrzo gine!
Život je negdje oko sredine...
Ali, bajka i video igra traju vječno,
a ljudski život k'o i čovječuljkov mine!

PJEVANJE I

Ah, kako vrijeme sporo teče,
moje muke su sve veće,
al' moram uspjeti opstati,
određeno vrijeme izdržati,
princezi se približiti,
sve više s njom u društvu biti,
onda princezu zaprositi,
osjećanja svoja prestati kriti!

Ne smijem suviše žuriti...
Znam sve vrijeme će da me pati
četveroglava aždaja,
upravljač ljudskih osjećaja!
Aždaja traje u određenom vremenu;
nakon uspjeha ne osjećaš snagu njenu!

U slučaju neuspjeha aždaja
se mijenja djelomično,
jer njeno djelovanje je magnetu slično;
što te princeza više privlači,
aždaja ti sve više život mrači
i dovodi do nadanja kraja!

x x x

Palim Spectrum, aždaja napada;
sve više muči me dosada,
kroz dosadu me i sumnja nagriza,
dolazi mi emocionalna kriza;
Što ako njen osmjeh ništa ne znači,
ako je on realna reakcija na moj trud!
Zar nisam pomalo i lud
što očekujem nešto više
od onog što u uputama piše,
što ako se ekran potpuno zamrači!

Sumnja prerasta u strah,
ponekad gubim dah,
ne uspijevam umiriti podsvijest,
sjećanje na nju - događaj čest!
Shvaćam nisam je pravo ni upoznao,
igra je počela odmah!
Nepoznate igre obično se gube,
igre su oduvijek grube!
Možda sam pretežak cilj si dao!

VRIJEME je dugo!
DOSADA je česta!
SUMNJI ima mjesta!
STRAH je sve jači!
Ta aždaja četveroglava
postaje mora prava,
predstavlja sve težeg protivnika;
princeza mi sve više znači,
ne primjećujem ništa drugo,
princeza je jedina na ekranu slika!

Aždajino povjerenje ne mogu steći,
ne mogu joj ni glave presjeći,
već moram čekati,
hrabro pored aždaje stati,
dopustiti da me pati!

Preživjeti ću u grču određeno vreme,
zaprosit princezu, nestat će dileme.
Nadam se, nestat će i aždaja
ako izdržim do kraja!
Ne, ne smijem odustati!

X X X

Gasim Spectrum, igra sa aždajom nestaje,
crnilo ekrana počinje da traje!
Razmišljam, koliko ima simbolike
pri izgradnji te katodne slike,
koliko beživotno podsjeća na živo?
Pomalo mi je i krivo
jer tu igru sam svaki put gubio,
nisam još komandama ovladao,
i makar sam satima u ekran dubio,
i makar sam ogroman trud si dao!

Shvaćam slična igra počinje i za mene,
igra zbog princeze - jedne mlade žene,
igra s ograničenim vremenom,
četveroglavom aždajom
i samo jednim životom!
Borba unutrašnjosti s aždajom okrutnom!

Vrijeme koje moram izdržati pored aždaje
mi izuzetno mnogo traje,
izuzetno mnogo, možda i duže,
će četiri aždajine glave
po mojoj glavi da kruže!

Znam da će da me dave
VRIJEME, DOSADA,
SUMNJA i STRAH!
Ponekad ću i gubiti dah,
Al' održat će me nada
i nadam se doživjeti ću da aždaja strada!

PJEVANJE II

Koliko li traju dani?
Koliko li traju sati?
Koliko li traje minuta?
Vrijeme je drugačije svaki puta!
Vrijeme nitko ne može spoznati!
Vremenu ne možeš narediti - stani!
Vrijeme je imaginarno!
Vrijeme uopće nije stvarno!

Prebrzo leti ponekad;
dok uživaš vrijeme izgara,
patnja suštu suprotnost stvara!
U patnji vrijeme presporo gmiže;
radostan život prije kraj stiže,
težak život uvijek traje duže!
U ljudima zasebna vremena kruže.
U tome je prirodni sklad!

Shvaćam da i meni vrijeme
zadaje velike probleme,
jer pojačava dosadu
i uništava nadu.

U ljudima oduvijek vlada
ta odvratna dosadna dosada.
Dosada je dio života,
jer njegova prividna ljepota
često u dosadu prerasta!

Uslijed ljubavi interes za okoliš se gubi!
Često znademo biti grubi
jer mrzovolja je dio dosade,
i čovjek često znade,
prenesti to ukućanima;
više ga ništa ne zanima,
u dosadu život prerasta,
uslijed dosade i sumnji ima mjesta...

Sumnja je ubojstvena,
ne mogu shvatiti da jedna žena
toliko često sumnju izaziva,
i uz pomoć trostruke doze piva
rađaju se slike iz prošlosti;
proučavam i najmanju sitnicu,
izražaj oka na njenom licu,
tekst nekog davnog razgovora...

Ponekad mi se čini - pristati mora!
I sretan sam dok ne uočim nešto
što sasvim od svega odudara
i novu, crniju sliku stvara.
Taj detalj počinje me bosti,
bosti i zabrinjavati,
počinje nove probleme zadavati.

Polako i vrlo vješto
sumnja prerasta u strah.
Toga u prvi mah
nisi ni svjestan
sve dok ne dođe onaj osjećaj znan;
drhtavica, bojim se
jer mogu ostati bez nje!
Razmišljam; "Neću joj se dopasti,
to će sve propasti!"

Strah koji od postanka života vlada
doprinosi da splašnjava mi nada,
doprinosi da uslijed maštanja,
uslijed gubitka sna
dovede do puta krivog!
Puta na kojem vrijeme usporava
a dosada i sumnja jača!
Puta na kojem svaka aždajina glava
sve je veća!
Puta na kojem zamire sreća!

Mozak mi počinje da shvaća
da aždaja je porasla suviše,
da vremena za čekanje nema više!
Odlučih; sutra ću princezu za tal pitati,
sutra ću njen odgovor znati!

PJEVANJE III

Veče.
Oko 9 sati.
Vrijeme stalo, za mene ne teče!
Za koji tren ću odgovor znati!

Kroz tijelo prolazi drhtaj!
Postepeno nailazi trema.
Shvaćam da ne smijem odustati,
da bolje prilike nema!

Došao je dugo čekani kraj!
Kraj muka mojih!
Ponovo se preznojih!
Što ako tek sada počinju muke;
približih ruku do njene ruke,
vratih je isti tren!
Ponovo pogledah pogled njen,
izustih tih par riječi
koje odlučuju o sreći ili nesreći!

Princeza se samo nasmiješi
i odgovori "Ne mogu udovoljiti tvojoj želji,
ali, ostati ćemo prijatelji!"
Onda mi ispriča kako drugog voli,
i pokuša da me utješi...
Pretvarah se da me to ne boli!

U Dalmi poslije sam pio
sve dok se nisam pošteno opio,
ni slijedećih dana trijezan nisam bio...
Ali protiv mutirane aždaje
ništa rezultate ne daje!

I kao što sam već rek'o:
  "U slučaju neuspjeha aždaja
   se mijenja djelomično,
   jer njeno djelovanje je magnetu slično;
   što te princeza više privlači,
   aždaja ti sve više život mrači
   i dovodi do nadanja kraja!"

Postepeno je vitez MaDo
psihički kraj čeko,
ubio bi se on rado,
ali i za to treba snage imati!
Ovako on potajno pati,
sa lažnom vedrinom i osmjehom
preživljava potajno psihički slom!

Masku klauna je zadržao,
uvijek lažno veseliti se znao,
u duši, duboko, tugovao!

x x x

Palim Spectrum, učitavam igru s aždajom.
Prošlo je nekoliko dana
od kada u životu svom
doživjeh onaj teški slom.
Još uvijek je svježa rana!

Počinjem igrati tu životnu igru
na ekranu beživotnom.
Usredotočih pažnju svoju svu
da ovladam igrom tom.

Po hiljaditi put
čovječuljka otjerah u smrt,
danima sam nervozan, ljut,
ne poznajem miran san,
sve teži je svaki novi dan!

x x x

Gasim Spectrum, igru brišem zauvijek.
Možda je to ipak neki lijek,
možda će mi pomoči
što mi aždaja neće dolaziti pred oči!

Slaba vajda, aždaja je u meni,
dobro poznati su mi utjecaji njeni.
Znam da aždaja sad
ima samo 3 glave,
jer 2 glave poslije mog poraza se spajaju
i jednu veliku prave!
SUMNJA i STRAH tvore JAD!

Što reći na kraju?
Princeza bijaše lijepa i nedokučiva,
MaDo - naivan, glup i osjetljiv.
Pomalo i sam si je kriv
što nije ostvario bar dio sna.
Ovako može samo da ga tješi
da aždaje će jednom da se riješi.

Da li će opet normalan biti?
Da li će ikad prestati piti?
Da li će o princezi prestati misliti?
Da li će ponovo normalne sne sniti?
Da li će ga to sve uništiti?

MaDo može samo u sadašnjosti da se bori,
na ova pitanja u budućnosti su odgovori!
Budućnost se ne može spoznati,
nitko odgovore ne može znati!
Kao što narodni mudrac reče:
"Sve u svoje vrijeme,
 jer vrijeme otklanja sve dileme."
A vrijeme, iako sporo, ipak teče...!

DUG PROŠLOSTI

PRVI STIH - "SUZA"

Udobno sam zavaljen u ležećem stavu,
čudne misli zapljuskuju mi glavu,
obamrlost tijela izaziva ugodan osjećaj,
kroz prizmu suze svijetlost se prelama
i čini lažni umjetni sjaj.

Razmišljam; Odakle ta suza
nikad prije viđena,
odakle ta natprirodna ljepota njena,
odakle joj mogućnost mijenjanja
čovjekovih unutrašnjih stanja?

Zašto je došla sama?

Kakav je život prije vodila
dok mi nije došla u oči,
koliko je dugo ljepotu čuvala,
da li se tek sada rodila
ili je već i druge zadiviti znala,
koliko ću je dugo sačuvati moći?

Da li će i ona skliznuti samo,
navlažiti obraz i kapnuti dole,
pomiješati se sa prašinom;
u prašini zauvijek nestati,
zauvijek se od mene skriti,
postati strana biču mom;
kao što suze raditi vole!

Zašto se baš u mom oku pojavila,
suza ima mnogo...
Ova je posebna, tiha, mila,
kad bih je zauvijek spremiti mog'o,
očima je u sebe usisati,
van joj nikad više ne dati.
Možda ona u sebi pati?
Možda joj samo smetam?
To ne mogu da znam...
To nitko ne može znati!

Shvaćam, ta suza je dio mene!
Ne shvaćam, zašto mi je toliko do nje stalo?
Shvaćam, suza na jednom iz oka krene
i u oku traje veoma malo.
Možda će ova ostati u meni;
razlikuje se od drugih...
Možda...
Tko zna...
razlikuje se od svih..;
možda me ova jedino cijeni!

Ne!!!
To nemoguće je!

Odvratno prevrtljive su suze,
preko nas zavodljivo one puze,
čovjek zbog njih često pati,
oduprijeti se treba pokušati!

ostaci SREDNJIH STIHOVA - "OMEĐENOST RAZJEDINJENOSTI!"

Stajao sam na dvije različite strane
i nijedna nije bila meni svojstvena.
Bjelina praznine, sjećanja na dane
kada me je prvi put uništila crnina njena.

Crnina, na dijelove me razbila
i doprinijela bezvoljnosti sastavljanja.
Isuviše mi je bila mila
da bih dva puta podnio gorčinu stanja.

Bila je u sredini,
ja sam pokušao sve krajeve zatvoriti.
Neuspjeh neizbježan, doprinosi tišini,
tišini razjedinjenosti u kojoj moram biti.

Još uvijek stojim na dvije različite strane
i nastojim se na ovu izgubljenost priviknuti.
Nastojim se lagati da će sve ovo da stane;
slika stoji; budućnost je prošlost; to ljuti!

Razjedinjenost, omeđen sam razjedinjenošću,
ona i dalje u centralnom kvadratu stoji!
Kvadratu koji nije opterećen prašnjavom prošlošću!
Kvadratu u kojem se uništavaju pokušaji moji!

ZADNJI STIH - "ZABORAV!"

Usamljeno i bezvoljno tumarao sam,
lutao sam ulicama bez želje,
bez ikakve želje da lutam i tumaram.

Izgubio sam onu prijašnju snagu
koju vjerojatno nisam ni imao,
u stvari, da li sam nešto izgubio?

Sve je nestajalo, ostaju dani dosade,
dani - dio života, dosadnog života,
života bezrazložnog, nažalost mog.

Prašina, ne ne smijem se sjećati
jer prašina asocira na suzu,
suza je u prašini zauvijek izgubljena.

Suza je i razlog svega ovoga,
suza je i svrha svega ovoga,
suza je i propast mene samoga.

Prašina, osjećao sam je u zraku.
Prašina, osjećao sam je u sebi.
Prašina, osjećao sam je...

Prašina, odvratna prašina, asocirajuća,
iscrpljujuća, uništavala je samopouzdanje,
samopouzdanje je u prašini nestalo.

Poput neke crne rupe, tijesta,
poplave, poput svega što se širi,
prašina je prerastala u propast.

Propast, toliko puta opisana,
propast, predosjećam je blizu,
suviše blizu, preblizu, tu...

Život je ravnoteža između ljubavi i bola.
Kad nestane ljubavi - život se pretvara u bol.
Da nestane bol - dovoljno je uništiti život.

Zbog tog sam i bezrazložno tumarao,
nastojao sam da razmišljam o ničemu,
samim tim razmišljao, maštao...

Kako bih želio biti njen pas s klempavim ušima!
Kako bih želio biti njen kanarinac!
Želio bih biti njen.

Ponekad razmišljam da li je sve to zavrijedila?
Ponekad razmišljam da li sam ja to zavrijedio?
Ponekad razmišljam da li vrijedi razmišljati?

Kiša... Noć... Zima... Doček...
Wisky... Kiša... Noć...
Wisky... Noć...

PRVI STIH - vjera u plamen!
SREDNJI STIH - spaljivanje i uništenje!
ZADNJI STIH - zaborav!.., bar pokušaj.

ODBIJENI

18.06.83. U nekoj vrsti polusna ležim
pijan kao svinja.
Suze mi suzu stižu,
suze mi po obrazu cure,
suze mi po licu gmižu,
suze za suzom žure,
počinjem da se ježim
jer mamurluk tinja.

Sječenjima se u prošlost vračam,
kao u stripu sve polako ide,
sad tek što mi značiš shvaćam,
prve slike već se vide:

Vidim ponovo kako sam te sreo;
iz 'Ličke' si dolazila,
za tobom sam se okretao svaki čas,
i ti si se okretala!
Nadao sam se da si znala
šta počinje između nas!
Žarko sam priči htio!

Vidim te - s kolegicom si hodala,
prolazila si pored moje kuće!
Shvatio sam da te tu nešto vuče,
psa na lancu si vodala...

Vidim te - na sletu u broju tri stojiš,
pogled sam prikovao za tebe,
ti se na suncu znojiš,
mene srce zebe!

Snage za maštat nemam,
u mamurluku drijemam,
plačem kao malo djete,
osjećanja mi se svete!
Samog sebe sad se stidim,
opet nove slike vidim!

Motorom po 'Ličkoj' jurim,
shvaćam zašto sam u 'Ličku' došao,
shvaćam da toliko blesavo žurim
samo da bih pored tebe prošao.

Pored mene prolazila si gradom,
uživao sam da te gledam,
skandirao sam '611-67',
smijala si se i gledala me kradom!

Sad sam tek shvatio
koliko je bilo naivno i glupo
što sam te poput pseta gradom pratio,
iskustvo sam platio isuviše skupo!

Sjetih se i današnjeg dana,
ponovo zaplakah kao malo dijete,
pun sam tuge, bola, sjete,
suviše je svježa rana!

Nikad mi nijedna druga
toliko značila nije,
zato me opsjeda tuga,
zato mi krv vrije!

Nikada shvatiti nećeš
koliko te MaD voli,
koliko ga to boli!
Voljet će te dok se zemljom krećeš!

Znaj, za ništa te nikad neću kriviti,
nastojati ću to doživiti,
doživiti tebe, tvoju ljepotu,
želim ti mnogo ljubavi u životu!

? ? ? ? ?

Nakon one crne Tanje
u djevojke sam povjerenje izgubio
i simpatizirao ih sve manje.
Moje se biče
opredijelilo za strip i piče
da zacijeli od ljubavi rane.
A onda sam se u ????? zaljubio!

Opet sam shvatio smisao života,
očarala me njezina ljepota!
Kad je gledam nestaju mi riječi
i svijet cijeli za mene stane!
Prepuštam se duhovnoj sreći,
o zašto vrijeme mora teći!
Ja bih zauvijek živio srećno
da je mogu gledati vječno!

Njen osmijeh ulijevao mi je radost,
upoznao sam u potpunosti mladost
i onu silu jaku i moćnu
koja vlada kad osjećanja nadirati počnu!

Njen pogled ulijevao mi je nadu,
uvijek kad bih sretao je u gradu
sve sam sigurniji bio
da je taj pogled fantastično mio,
govorile su mi njene oči,
da razočaranje doživjeti neću moći!

Ali moji prijatelji svi skupa
govorili su da je uobražena, glupa,
prevrtljiva kao čigra,
da se sa mnom samo igra!

Mislio sam; zavidni su, lažu.
Čim nešto loše o njoj kažu
pogledom sam ih korio,
za nju se borio!
Nisam dopuštao takve riječi,
to je kvarilo moj pojam o sreći,
onda se pojavio neko treći...

U gradu ih vidjeh,
on je za ruku drži,
iznutra me nešto poče da prži;
primijetih njen ironičan smjeh!
Koža poče da mi se ježi,
mozak mi govori; bježi! Bježi!

Kao po srcu da mi je netko rov'o,
opet doživjeh razočaranje novo,
sudbino prokleta, ti si kriv za ovo!

Tugu utopih stripom i pivom,
shvatih da u ovom gradu sivom
za mene djevojke očito nema,
nada ipak potajno drema...

VJETAR ŽIVOTA

Mrzim sunce dok se nebom kreče,
ja da tebe vidim živim,
sa nestrpljenjem čekam veče,
vjeruj, ja ti se divim!

Divim se svaki put sve više,
vjetar života u meni se budi,
moje tijelo zbog tebe diše,
najčudnija biča su ljudi.

Mene je očarala tvoja ljepota,
zaboravih probleme i tugovanja mladosti!
Ugledah tvoj osmjeh, osmjeh života,
osmjeh nepatvorene ljudske radosti.

Osjećam; vjetar života piri,
talasa se crna kosa tvoja,
vjetar života se sve više širi,
u obraze mi nadire crvena boja!

Pričam, gluposti same teku,
u tvom pogledu tražim sebe,
u meni osjećanja prave riječi rijeku,
vjetar me grije, po licu grebe.

U snovima te uvijek vidim,
u alkoholu te uvijek tražim,
priznati ti se ne stidim
da zbog tebe pivom se snažim.

Jaka, meni slabo poznata sila,
u 'Ružinu' me često vuče,
bio sam danas, doći ću sutra, bio sam juče,
draga mi jesi, droga si mi mila.

Polako od sebe činim idiota,
ni tebe ni sebe za to ne krivim,
dok sam s tobom ja sretno živim
pod utjecajem strujanja vjetra života.

FUŽINE, REMONT PRUGE

Ljepota strahote,
nema života!
Misli razum krote,
dosada se mota!

Dosada je tu, osjećam,
izlaz daleko, to znam,
izdržavam, izdržavam,
sam, osamljen, sam.

Ti daleko, blizu šine,
planine, nedostižne visine.
Vlakovi po svuda oko mene,
ljudi promiču nepoznati...

Oči; bezvoljne, umorne, snene,
da li će barem ovaj vlak stati?
Svejedno, ništa mi to ne znači,
ti ne možeš van izaći...

Šetam po nepoznatom kraju,
udišem nepoznati zrak,
čula, samo nepoznato raspoznaju,
kada će već pasti poznati mrak?!

Zrinka znaj, nema mi druge,
moram zaboraviti tebe, sebe,
moram izdržati remont pruge!

Noć donosi dan,
dan donosi noć,
sve ovo je san,
sve ovo će proć'!

Dani, noći, dani, noći,..
Ja si ne mogu pomoći...
Misli o tebi i štete i raduju,
znam da nisi tu,
znam da nisi ni u Osijeku,
saznanje šteti;
trpjeti, za budućnost živjeti.

Živjeti nostalgično u bolu i sjeti,
zar ništa drugo ne preostaje?
Vagon kraj stanične postaje,
moj je novi, slatki dom,
koliko gorčine ima u tom!